

Πρὸς Γουλιέλμον ἐπιστολὴ
τοῦ πατριώτου τοῦ Φασουλῆ.

Γκέντιγκερ γερ εὐντ Κάιζερ τῶν φίλων Γερμανῶν,
ὁ κατ' αὐτὰς τοὺς Ἑλληνας μεγάλως συγκινῶν,
πρὸ πάντων δὲ τὸν ἄρχοντα τοῦ Δήμου Ἀθηναίων,
σοὺς ὀργᾶ πρὸς πᾶν καλὸν καὶ ἀληθῆ γενναίον,
τῆς κραταιᾶς πορφύρας Σας τὰ κράσπεδα φιλοῦ,
ἰδιαιτέρως δὲ κ' ἐγὼ 'στὸ Ἄστυ Σας καλῶ.

Πρὸς χάριν Σας εὐρίσκειται ἀνάστατος ἡ χώρα
καὶ πρὸ καιροῦ ἐπικρατεῖ πολλῆς ἀναθρασκῆς,
καὶ χάρις 'στὸν Φιλήμον· δὲν ἔπαυσε ὡς τώρα
τῆς πρωταυσίτης τῆς κλεινῆς ὁ ἐξωραϊσμός.
Πιστεύω δέ, Παρθασαίε, νὰ λάβετε τὸν κόπον
νὰ ἔλθετε καὶ εἰς αὐτὸν τὸν δεξαζομένον τόπον.

Ναί, Αὐτοκράτωρ μέγιστε, τῶν Χοετζόλλερν γόνε,
οἱ Ἕλληνας ἐξόπνησαν καὶ ἄχυρα δὲν τρώνε.
Τὸ πᾶν μεταρροβίζεται καὶ δὴ πυρετωδῶς,
ὁ Δῆμαρχος συμβούλια κ' ἐπιτροπὴς καλεῖ,
καὶ πᾶσα βελτιόνηται πλαταία καὶ ὄδῳ,
καὶ οἶκοι ἐτοιμώρροποι κρημνίζονται πολλοί.

Μεγάλως ἐξωραϊσμοῦ ἀκούω καθ' ἐκάστην
καὶ μὲ τὰς δύο χετράς μου εὐχαριστῶ τὸν Πλάστην,
διότι πάλιν ἡ κοινὴ πατριωτικὴν τοσοῦτον
θὰ δείξῃ πῶς ἡ δόξα τῆς ἡ πρώτῃ δὲν ἐγάθη,
θὰ σὰς ἀλλάξῃ τὴν Χριστὸν μὲ τὸν πολὺν τῆς πλοῦτον
καὶ εἰαι σὰς θὰ χάσετε ταῦτά μὲ τὸ καλῆθ.

Κι' ἂν μαστιζώμεθα δευθὸς ὑπὸ τῆς αἰτίας
ἀφίθας θὰ ὀφώσωμεν εἰς εἰλας τὰς πλαταίας,
διὰ γραμμάτων δ' εἰς αὐτὰς μεγάλων καὶ χρυσῶν
τρισένδοξα ὀνόματα προγόνων θὰ γραφοῦν,
καί, ἔπειρ οὐποδοῦταιρον καὶ πάντων καὶ πασῶν,
μὲ κουρασάν κόκκινον ἢ μάνθραις θὰ βραποῦν.

Ὀδὸς ἦντον ἀπαλήφθμεν καὶ μέτρον δραστηρίων
ν' ἀπαλειφθοῦν καὶ οἱ σταυροὶ ἐκ τῶν ὀρητηρίων,
οὐ μὴν θὰ καταβέλωμεν καὶ οὐ σμικρὰς φροντίδας
νὰ περιφράζωμεν καλῶς κ' ἔσοθ' ὅτε μὲ κυχκλῶδας
καὶ πέντα τὰ κεμήλια τῶν παναρχαίων χρόνων,
ἔπειρ κομοῦν ἐνίστε καὶ κόπροι ἀτογόνων.

Κι' ἐγὼ βωδὸς ἀκολουθῶν 'στὸ ἄρμα σὰς ὄπισω
εἰς ταῦτα μὲ τὸν Δημάρχον θὰ σὰ· καθοδηγήσω,
καὶ τὴν ἀρχαίαν εὐκλειαν ἢ λύρα μου θὰ φάλη
καὶ πᾶσαν τῆς πατρίδος γῆς θὰ ἴσται γωνίαν,
ἂν δὲ βαρεῖά τις ὁμῆθ' τὴν ῥινά σὰς προσβίλη
ἐγὼ ἀμέσω· ὅτ' αὐτὴν θὰ χύνω ἀμμονίαν.

Καὶ εἰς καιροὺς θ' ἀνέλθωμεν Ὀμηρικῶν ἀγώνων
καὶ θὰ ρεμβάζωμεν μαζὶ 'στοὺς τάφους τῶν προγόνων,
καὶ τότε θὰ θαυμάσωμεν τὸ πάλα· μεγαλειόν,
τὸ καταπλήξαν τοὺς σοσοὺς τοσοῦτων βασιλείων,
κι' ἐγὼ πλανώμενος μὲ Σά· εἰς τὴν χρυσοῦν αἰώνα
ἴσω· κούριω ἐνδοκίω παρὰ τὴν Παρθενῶν.

Ὁὐ μὴν ἐξωραΐζεται με πυρετὸν πόλυν
κι' αὐτὸ τὸ εὐρητήριο τὸ παρὰ τὴν Βουλὴν.
Καὶ τοῦτο ἔχει ἀληθῶς μεγάλην ἱστορίαν,
ἐπ' ἀρχοῦνος Φιλῆμονος μετὰ τομῆς ἐπίτῃθ,
ἐδέχθη δὲ Παρθενῶν, εἰς ἐποχὴν ἀγρίαν
ρίζοσπασιῶν καὶ ἀνταρτῶν εὐρητιῶντα πλήθῃ.

Αὐτὸ ἐξέγει κι' ἀπ' αὐτοὺς τοῦ Χέρν τοῦ ἀπόπατου,
διότι μὲ τὴν εὐκλειαν συνδέεται τοῦ Κράτους.
Εἰς τοῦτο τοὺς Φιλῆλλιν·ς πολλὰκις ὁδήγηθ
καὶ ὅσοις πραγματεύονται περὶ τεκτονικῆς,
εἰς τοῦτο φέρω κἄποτε τὸ βῆμά μου κι' ἐγὼ
μετὰ σφοδρὰν συζήτησιν περὶ πολιτικῆς.

* Ἄν θὰ Σεῖς 'στὴν θλιβεράν ἀνάγκην εὐρεθῆτε,
ὃ Καίσαρ κραταίειτα, νὰ τὸ ἐπισκεφθῆτε,
διότι μ' ἔλας τὰς τιμὰς τῆς γλαίνας τῆς χρυσοῦς
καὶ τὰ βαρῆα στέμματα Καίσαρικῶν ἀστέρων
πολλὰς ἀνάγκης φουσιὰς θὰ ἔχετε καὶ Σεῖς
κι' οὐδὲ στερεοὺς τῶν νεφρῶν καὶ τῶν τυφλῶν ἐντέρων.

* Ἄν λέγω εἰς τὴν θλιβεράν ἀνάγκην εὐρεθῆτε
καὶ Σεῖς, Μονάρχα ἔλθει, νὰ τὸ ἐπισκεφθῆτε,
μὲ πᾶσαν προθυμίαν μου ἐγὼ ἀναλαβάνω
εἰς τὸν σκηπτοῦχον Καίσαρα τὴν ὁδηγὴν νὰ κάνω,
κι' ἔκει θὰ συζητήσωμεν περὶ τῶν Κρητικῶν
κι' ἀπλήστως θ' ἀναπεύσωμεν ὀρθὸ ἀλκαλικόν.

Ναί, Ἄστὲ Δικέφαλε, τῶν Χρυσῶν ἑλλερν γόνε,
οἱ Ἕλληνας ἐξῴκησαν καὶ ἄγυρα δὴν τρῶνε.
Τὰ πάντα θεῖα χάριτι, θὰ μεταρρυθμισθῶν,
ἀλλὰ καὶ φῶς ἠλεκτρικῶν τὸ Ἄστου θὰ φωτίσῃ,
καὶ οἱ τοῦ Χίρν ἀπόπατοι μ' αὐτὸ θὰ φωτισθῶν
καὶ ὀπὸ χεῖμαρρον φωτὸς καθεὶς θ' ἀποπατήσῃ.

Γκνέντιχηρ χέρ οὐν Κάϊζερ, τί σὺρα καὶ τί ἄμοι !
ἐπόπτης τοῦ καλλωπισμοῦ φυτρῶνε πᾶς εἰδημῶν,
καὶ ἔλα εἰμα· βίβλιος πῶς εἶθι θὰ τὰ κάμη
ἐκείνος ὁ φιλότιμος Μπουργμάστερ Φιλῆμων.
Καὶ τρέπαια καὶ πῖθους καὶ θυροὶ καὶ στύλοι
καὶ ἄλλοι ἐξωραστοὶ πολλοὶ τε καὶ ποικίλοι.

Μέλις ἐθὼ πατήστε 'στὸ κλασσικόν μας χῶμα
καὶ Σεῖς, ὃ φίλε Κάϊζερ, καθῶ· καὶ οἱ λοιποὶ,
θὰ μείνετε σὰς βίβλιω μὲ' ἀνοιχτὸ τὸ στέμα
καὶ ντονερέτερ ἔκθαμβος· καθένας σὰς θὰ 'πῃ.
Καὶ θὰ ἴθῃς, Τρικέφαλε, μὲ ἠθσαυροὺς μεγάλους
κι' ἔμα· τοὺς τῶσον ἀφανεῖς καὶ τοὺς μονοκέφαλους.

* Ἄλλὰ καὶ 'στὴν Ἀκρόπολιν τραπέξ· θὰ στρωθῃ
κι' ἔλος τοῦ δήμου ὁ παρὰ σ' αὐτὸ θὰ φαγωθῃ.
Εἰς τοῦτο θὰ μαγειρευθῇ κατὰ παντοίους τρόπους·
καθλήπουρις καὶ περρρρρρρ καὶ δρόψ κι' ἀρροῦρρρρρ
καὶ κορυθὸς κι' ὕποθουμ'· καὶ φάττα καὶ κειρόλος
καὶ κολυμβίς καὶ ἀμπελίς καὶ κίττα καὶ σποργίλος.

Ὁὐ μὴν καὶ κόκκυς θὰ ψηθῇ καὶ ἀτταγὰς καὶ φήνη
καὶ νέρτος καὶ χαραβρὸς κι' ὀρνῖθων ἄλλα σμήνη,
καὶ ὅσα 'στοὺς αἰθέρας μὲ· κρησφύγετον ζήτησῃ
καὶ εἰς πυκνὰ φυλλώματα εὐκλάδα πετοῦν
κι' εἰς ἄμυρον χύονων χλοερῶν τὸν ἀγνωστὸν τῶν πόων
κι' ἐνόηων λιγυρὰν φῆην μὲ τῆματα τῶν δυνω.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα θὰ σφαγοῦν οἱ τοῦτο τὸ τσομπουσι
καὶ κι' ὁ φαγῶ· ὁ Ἀδούκωλος οσοῖται νὰ τὰκούσῃ.
Μὰ καὶ τοῦ φόρνον, Κάϊζερ, θὰ ἔχωμεν γκρουδέτι
καὶ ἀρκετὸ σπληνάντερο καθῶς καὶ κοκορότοι.
Ὁ κύριος Μπουργμάστερ δὴν φεῖζεται χρημάτων
χάριν τοσοῦτων Μοναρχῶν καὶ Μεγαλειοτάτων.

Αὐτὰ, Μυρικήφαλε, πρὸς τὸ παρὸν θὰ γίνων
κι' οἱ μονοκέφαλοι Ρωμηοὶ ἀπένταροι θὰ μείνων.
Δὴν εἶναι παῖξε γέλαος τοιούτων γενοῦς,
ἂκ τῆς ἀρξίσεως Ἰγῶν μεγάλα προδοκῶμεν,
καὶ τώρα, φίλε Κάϊζερ, σὰς λέγω ταπεινῶς :
«Γκρόσσην οἱ μὲρ ντὶ Κάϊζερην οὐν σάτην οἱ βιλόμεν.»

Εἰς τὴν ὄδον Σταθίου, εἰς τὴν Βουλὴν καροί,
λαμπρὴν χαρτοπωλεῖον τοῦ Κόκκοτα θὰ βρῆτε...
τὴ ὄμορφα παιγνίδια ! τί φτήνηα περισσῇ !...
πυγαίνει' ἔκει πέρα καὶ τότε θὰ ἴθῃτε.
* Ἐνα χαρτοπωλεῖον εὐρίσκειται—τοῦ Κόκκοτα—
κι' ἔκει πολλὰ ὑπάρχουν περιέργια κι' ἀλλόκοτα.

Ὁ Ρωμηὸς γινώσκων σὰς κίνω—πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνίθη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, —κι' ἀπὸ τοῦδε εὐνορεῖται
μὲ ἐνδοχῆσιν Εὐδῆ, —δρὸ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ζῆθ,

μὲ Χρμαῖον μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγὰλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἀνδρα, — πούταν ἔλλοτε μαμμυθ.

Τύπος τοῦ Σταυριανοῦ—τοῦ ἱππεὺς τοῦ κλεινοῦ.